



Forn del mas.



Vista del mas.

occurit, immediatament s'atansa cap a mi amb un somriure als llavis i comença a contar: "...l'any 21, al mes de setembre, va ploure moltíssim i el pont de la Venta de la Figuera es va embussar. L'aigua va començar a embassar-se amb tanta força fins que, finalment, rebentà el pont. Aleshores, la mola d'aigua que baixava riu avall, tot s'ho enduïa. Del Molinet es va endur un bacó de la sol i a l'Hort de la Font va poder eixir viu. Açò ho sé cert perquè Daniel del Molinet, l'amo del bacó, va anar a arregar-lo. ¡Tu saps si deuria pegar capbussons el pobre animalet! En eixa ploguda el pont de l'Hostal de Jovero estava també embussat i, encara que no el va rebentar, l'aigua s'endugué sèries, horts, etc. i va arribar fins la farinera".

Vicent recorda i parla d'aquells temps amb una certa nostàlgia "...Hi havia un

cotxe (de cavalls) que feia la ruta Sant Mateu-Castelló, jo era un xiquet i vaig pensar que seria molt còmode pujar-me a una escaleta que tenia el cotxe i vaig asseure'm. Siga que el cotxer em va vore per l'espill retrovisor (ja en duia) o bé que va notar alguna cosa, la qüestió és que amb el fuet que portava em llança un espetec cap a les cames que em va fer pegar un bot i... cap al poble a peu. Després van posar en aquesta línia un correu que va ser el primer cotxe de motor que vaig vore.

La gent de la Partida pensava que no podia frenar i només el veien tothom s'esglaiava, perquè en aquell temps, pel camí, anaven raberes de matxos, cabres, ovelles, titots (no és com ara) i creien que els xalaria els animals".

Parlant, parlant, es va fer tard i Clàudia (la néta) esta-



Secant Figues.

va eixe dia allí precisament per traslladar-lo al Mas d'En Rieres i encara aixina va tindre temps de dir-me que la primera bicicleta que va vore era "...Una que es va comprar Pepe Matarreix que, com no era molt ric, Guillermo del Mas del Tonto (pare d'Erasmo) em contava (a Vicent) que encara l'hauria de vendre per a poder

menjar".

I res. En esta visita al MAS D'EN RAMONA, la gent em va demostrar una amabilitat-habitual en la Partida- que m'obliga a tornar a passar una altra estona amb ells. De moment, quan són gairebé les dues i mitja ho deixarem estar per anar a per eixa paella dels diumenges.

ROCHER.



Vicent Ferreres Muñoz. 101 anys.



Vicent (a la dreta), la seua filla Sofia i el seu gendre Ismael.